

Petr Drulák – Lidská práva v zahraniční politice aneb od snění k naivitě. A zpět?

Autor: Petr Drulák

*Poznámka redakce DP: Esej Petra Druláka původně vyšla na stránkách Deníku Referendum 7. prosince 2014. Vzhledem k autorově participaci na zítřejší přednášce Alaina de Benoista **Konec liberalismu** v rámci diskusního fóra Melting Pot bude zajímavé seznámit se i s jeho přístupem k problematice lidských práv.*

Petr Drulák sám aktuálně českou zahraniční politiku tvoří a pracuje na její nové koncepci. Jeho příspěvkem do debaty Ideály a možnosti české zahraniční politiky tak budiž starší text, jenž přibližuje myšlenková východiska, která dnes autor promítá do konkrétních politik.

Lidská práva tradičně patřila k výrazným tématům československé a české zahraniční politiky po roce 1989. Podpora lidských práv patří k velkým politickým myšlenkám, které dokáží propojit základní principiální stanovisko s hmatatelnými praktickými přínosy. Jinými slovy, podporovat lidská práva je správné i užitečné.

Správné z důvodů naší přirozené lidskosti, která se bouří, pokud jiní lidé v bídě, ponížení a zoufalství ztrácejí svoji důstojnost. Užitečné proto, že svět, který vytváří bédné, ponížené a zoufalé, není bezpečný ani pro ty, kteří se v něm dokáží pohodlně zařídit. Bída těch druhých je bude vždy ohrožovat. Je proto škoda, že naše zahraniční politika brala lidská práva tak často za špatný konec.

Antikomunismus a lidskoprávní atlantismus

Naše politika vycházela z antikomunismu a profilovala se vyvíjením vnějšího tlaku vůči režimům, které byly tak či onak spojovány s poměry v předlistopadovém Československu. Její výkladní skříní byla částečně úspěšná snaha o diplomatickou izolaci režimu na Kubě a podpora tamních disidentů. Co je na tom špatného?

Na humanitární podpoře disidentům jistě nic závadného není, ba právě naopak. Česká politika i některými dalšími kroky a konkrétními projekty často zmírňovala lidské utrpení s výsledky, za něž se nemusíme stydět.

Trpěla však pochybnou legitimitou a klesající efektivitou. Za pochybnou legitimitu může její úzké a negativně vymezené normativní východisko v podobě antikomunismu. Jistě je na místě se stavět proti zločinům komunismu, byť komunismus mimo Evropu může znamenat něco jiného u nás.

Ale **skutečný humanismus se staví rovněž proti zločinům a excesům jiných ideologií a politických režimů**. Politice založené na jednostranném, antikomunistickém „humanismu“ hrozí, že bude vnímána jako účelová a ztratí svoji věrohodnost v očích druhých.

To se stalo i české politice lidských práv namířené proti státům, které byly současně trnem v oku USA. Lze mluvit o českém lidskoprávním atlantismu. Tato orientace vyplývala jak z domácího antikomunismu, tak i ze související snahy budovat prostřednictvím společného pojetí lidských práv zvláštní vztah s USA.

Atlantický motiv sice nebyl tak výlučný, jak si představovali ti zahraniční pozorovatelé, kteří vnímali českou politiku pouze jako zjištěný příspěvek do americké *realpolitik*, ale spolu s antikomunismem zásadně oslabil mezinárodní věrohodnost českého pojetí lidských práv.

Dále ji podkopaly další souvislosti českého atlantismu – krajní podezřívavost vůči Rusku a Číně (vyplývající z antikomunismu) a mlčení k porušování lidských práv ze strany spojenců.

Zlatý věk lidskoprávního atlantismu je spojen s působením **Václava Havla** ve funkci prezidenta. Jeho charismatická osobnost alespoň navenek zdánlivě překonává vnitřní rozpory lidskoprávního atlantismu, ale po jeho odchodu z Hradu se ukazuje naivita havlovského pojetí a lidská práva se z atlantismu vytrácejí.

S Bushovou „válkou“ proti terorismu a projektem amerického radaru získává český atlantismus načas nový obsah, který však s lidskými právy příliš společného nemá už ani navenek.

Nejen že politika lidských práv ztrácí svoji vnější legitimitu, ale přichází i o tu vnitřní. Zatímco ještě koncem devadesátých let byl antikomunismus výrazným tématem, které politicky oslovovalo podstatnou část společnosti, dnes už se jedná o zcela okrajovou záležitost. Poslední pokusy české pravice mobilizovat proti komunistům či kryptokomunistům opakovaně vyzněly naprázdno vedle politicky úspěšných kampaní proti korupci či za sociální jistoty.

S vaničkou antikomunismu pak vyléváme i zahraniční politiku lidských práv. Diskuse o globální dimenzi české zahraniční politiky se pak v poslední době omezuje pouze na ekonomickou diplomacii. To je škoda. České globální působení se přirozeně neobejde bez ekonomické diplomacie, právě tak ale potřebuje aktivní multilaterální politiku, zejména v

OSN, a politiku lidských práv.

Realistické snění

Českou zahraniční politiku lidských práv nelze založit na návratu k havlovskému pojetí. Způsob, jakým se dnes někteří politici, aktivisté či podnikatelé hlásí k Václavu Havlovi, připomíná fetišizaci, která není hodna jeho odkazu. Tato velká postava české politiky si zaslouží uznání za svoji činnost v disentu, během sametové revoluce a ve svém působení československého prezidenta.

Jeho význam však rovněž vyžaduje, abychom se s ním kriticky vyrovnali tím, že poukážeme na jeho slepá místa a selhání. K nim patří oblast mezinárodních vztahů a zahraniční politiky. Havel jim nerozuměl. Jako disident se jimi intelektuálně nezabýval a jako prezident spoléhal pouze na své morální zaujetí a na rady svých spolupracovníků.

Svůj přístup k mezinárodní politice předznamenává v eseji *Anatomie jedné zdrženlivosti* z poloviny osmdesátých let, v němž vysvětluje zásadní nepochopení mezi západními levicovými aktivisty a východními disidenty. Mírové aktivisty varuje před appeasementem a „kapitulací před zlem“.

Vyčítá jim slepotu vůči sovětské válce v Afghánistánu a připomíná, že mír je ohrožován především potlačováním lidských práv. Tato do určité míry oprávněná kritika však kulhá politickou slepotou svého autora.

Havel identifikuje lidská práva pouze s občanskými právy zajišťujícími kontrolu politické moci. Svoji kritiku staví na morálních argumentech, které jsou z hlediska politické praxe buď nesprávné, neboť empiricky neplatí („svévole vnitřní přerůstá i ve svévoli vnější“, „zrušení soutěže o moc umožňuje jakékoliv zbrojení“), nebo nepoužitelné, neboť zpochybňují politiku jako takovou („nedůvěryhodnost v něčem vyvolává obavy z nedůvěryhodnosti ve všem“, stát, který lže vlastním obyvatelům, lže i ostatním státům).

Tento naivní přístup snad měl své místo v bipolárním světě osmdesátých let. Dával morální sílu těžce zkoušeným disidentům a americká zahraniční politika ho mohla využít k podřívání pozic komunistických vlád.

Po roce 1989 však působí nemístně agresivně a kontraproduktivně, zejména když ho Havel se všemi vnitřními rozpory absolutizoval do neokonzervativní podoby globálního boje za politickou svobodu pod vedením USA. Zde skutečně není k čemu se vracet a nač navazovat.

Zahraniční politika lidských práv se však může opřít o hlubší tradici českého humanismu, jejímž nejvýraznějším novodobým představitelem byl Masaryk. Masaryk považoval humanitu za základní linii českých dějin, jejíž konkrétní vyjádření závisí na historických podmínkách. Sám v období konce 19. a počátku 20. století chápal humanitu jako demokracii, národní sebeurčení a sociální spravedlnost.

Vymezoval ji tedy pozitivně a široce. Nedefinoval ji negativně jako anti-monarchismus či anti-katolictví, jakkoli se proti obojímu vymezoval, a neomezoval ji pouze na národ, pouze na občanská práva či pouze na sociální otázku. Ovšem jako člověk své doby se na svět díval pouze z evropské perspektivy a nezápadní svět příliš neznal.

V soudobém českém myšlení o mezinárodní politice nalezneme ohlasy masarykovského humanismu především u Jiřího Dienstbiera, disidenta a diplomata. Lidským právům přikládal mimořádný význam jak v domácí, tak i v zahraniční politice. Přesto se zásadně rozcházel s lidskoprávním atlantismem.

Především měl smysl pro odlišnost perspektiv. Své *Snění o Evropě* začíná citátem, že svět „vypadá jinak z Vídně a jinak z Texasu“. Jeho nezápadní novinářská zkušenost z Indonésie mu pomáhala tuto odlišnost chápat hlouběji než většině západních politiků.

Smysl pro odlišnost perspektiv a kulturních kontextů ho však nevedl k závěru, že vše je relativní a že o žádných lidských právech se tudíž ani nedá mluvit. Vycházel z nevyhnutelnosti napětí mezi univerzalismem a perspektivismem.

Na sklonku svého života varoval, že lidská práva nelze prosazovat násilím a že pokud Evropané nerespektují zvyklosti a tradice jiných kultur, budou vyvolávat odpor k jednání chápánému jako „*nový kolonialismus*“. Litoval, že tím mohou jen oslabit „*prosazování těch práv, která jsou univerzální*.“

Jako bývalý disident si byl vědom významu občanských práv, to mu však nebránilo uznávat význam práv sociálních, za jejichž zanedbávání kritizoval ekonomický liberalismus. USA znal a respektoval, považoval se za přítele Američanů. Odmítal však jejich agresivní moralismus.

Kritizoval Reagana s jeho rétorikou „*říše zla*“, Clintonovu válku proti Jugoslávii i války Bushe mladšího. Snil o lidštějším světě, ale jeho humanistické snění se opíralo o hlubokou znalost politické reality.

Cesta dialogu

Dienstbierovo snění nabízí lepší základ pro obnovu zahraniční politiky lidských práv než návrat k Havlově naivitě. Vyžaduje pojmout lidská práva šířeji než jen jako práva občanská, měla by rovněž zahrnovat práva sociální a environmentální. Pro několik miliard lidí je stále důležitější osvobození od hladu než svoboda politického projevu. V tomto ohledu si politika lidských práv podává ruku s rozvojovou spoluprací a měla by s ní být v úzkém kontaktu.

Podpora takto široce pojatých lidských práv nemůže vycházet pouze z toho, že si sami určíme, jaká práva považujeme za důležitá a budeme se je snažit u druhých prosazovat. Naše představy mohou být pouze východiskem, s nímž vstoupíme do dialogu se společnostmi, jíž chceme pomoci. Dialogu, který povede ke společné identifikaci priorit a prostředků k jejich dosažení.

V tomto ohledu se lze poučit z úspěšných přístupů k rozvojové spolupráci. V centru nového přístupu by neměla být doktrína, nýbrž člověk. Nikoliv univerzalizující představa o lidských právech, která se opírá pouze o naši západní zkušenost, nýbrž konkrétní potřeba, kterou se v daných kulturních podmínkách projevuje široce sdílená představa o lidskosti.

Politika bude nutně selektivní, některým zemím a tématům se bude věnovat více, některým méně a jiným se nebude věnovat vůbec. Výběr zemí a témat by však měl být natolik vyvážený, aby bylo zcela zřejmé, že politika lidských práv není a nechce být ani nástrojem mocenských cílů, ani klackem bohatých proti chudým, ani novým křížáckým tažením.

Patří k tomu také schopnost diskutovat o lidských právech s našimi přáteli a spojenci. Přátelsky je upozorňovat na jejich kroky, které považujeme za sporné, a přátelsky přijímat, pokud naopak poukáží na problémy u nás. Tedy přesně naopak, než když jsme si před lety dlouho nevšíмали problematických stránek Bushovy války proti terorismu a s rozhněvanou kritikou jsme přišli až poté, co americký Kongres upozornil na těžkou situaci našich Romů.

Realistickým sněním je možné založit politiku, která zachytí lidská práva v jejich šíři a odlišnosti perspektiv a která nebude vnímána jako klacek Západu. Taková politika lidských práv by umožnila navázat na naši humanistickou tradici i na praktické projekty, jimiž Česko v minulosti pomáhalo.

Publikace tohoto textu na stránkách Deníku Referendum byla spolufinancována projektem „Podpora veřejné debaty o české zahraniční politice“ Ústavu mezinárodních vztahů (ÚMV) v Praze.